

1

Marlou Kein stovėjo Pragiedrulių dvaro antro aukšto laiptų aikštelėje, jos veidas, kitaip nei visi marmurinai baliustrada po pirštais, degė lyg ugnis. Dar vaikystėje išsiaiškino, kad tai geriausia vieta šnipinti prabangiuose vakarėliuose, kuriuos dažnai rengdavo tėvai. Tuomet buvo per maža žvilgtioti pro lenktą miniatiūrinių kolonų tarpusavyje veiksmų aparioje, tikėtamasi išvysti slapto mylimųjų buvimą. Ar grakštų šokai.

Tai, ką matė dabar, vertė jos kraują užvirti.

Neilas Kempbelas, būvęs jos sužadėtinis, pagrindiniame vestibulyje, nardydamas tarp sveikų, netrukus suplanuotų didžiųjų pokylių salė, kur vyks svarbiausias renginys, vaišinosi užkandžiais ir gurkšnojo dailiose taurėse tviskantį šampaną.

Dar viena jos tėvo surengta perdėm prabangi šventė klientams pamaloninti ir prisivilioti naujų. Valandų valandas trunkanti ikrais ir mažyžiais sumuštinukais pagardinta bakchanalija, paprastai pasibaigianti laisvai besiliejančiu viskiu, rėkstančiais cigarais ir vyriškais paplekšnojimais per nugarą.

Didžiuliam Marlou susierzinimui, niekas taip ir nepasikeitė – tai vis dar buvo berniukų klubas. Ji niekaip nesuprato, kaip Neilas drįso ją pasirodyti.

Gaila, kad šį vakarą ją nėra Samuelio ir Meisono.

Vos metais už ją vyresni broliai dvyniai nuo mažumės tapo sesers gynėjais, nors ji metodai gerokai skyrėsi.

Samuelio žodžių lavina galėjo kiekvieną paversti drebančia, atgailaujančia bejuge žmogysta, veikta vieninteliu ginklu – iškalba, o Meisonas pirma paleisdavo jo darbą kumščius, tik tada imdavosi kalbą.

Tačiau Samuelis dabar itin užsiėmęs – netrukus jo vestuvės su mokyklos laikų simpatija, o Meisonas visa galva pasinėręs į naujus santykius su tėvo asistente, todėl abu šiuo metu nepasiekiami.

Gaila, nes ji akivaizdi nemeilė buvusiam Marlou sužadėtiniiui buvo vienas iš nedaugelio dalykų, dėl kurių jie šimtu procentų sutardavo.

Atleidusi mirtinus gniaužtus ir atplėšusi rankas nuo baliustrados, Marlou giliai kvėpavo ir mėmė leistis laiptais.

Su kiekvienu žingsniu ji artėjo prie jaunesnės savo pačios versijos, skirtingai, bet taip pat entuziastingai darančios tą patį.

Kalėdų rytai. Pasimatymai vidurinėje mokykloje. Polo rungtynės. Mamos laidotuvės. Naujųjų Metų vakarėlis, kuriame prieš dvejus metus susipažino su Neilu Kempbelu.

Neilas atrodė patraukliai: vilkėjo dailų smokingą, tamsūs plaukai lyg varno plunksnos melsvai žvilgtėjo mėnulio šviesoje. Ryškūs skruostikauliai ir raustelėjusios tiesios, klasikinės nosies galiukas išdavė, kad kurį laiką praleido lauke.

* * *

Dar vakarui nesibaigus, jie pajuto ryšį – pasakojosi apie valdingus tėvus, kaip paaiškėjo, senus draugus.

Pirmas susitikimas virto pirmu pasimatymu, o netrukus jie užmezgė meilės romaną – tai nuoširdžiai skatino ją abiejų tėvai, ir netrukus susižadėjo. Tomis pirmomis dienomis jis buvo visiškai kitoks. Spontaniškas. Romantiškas. Nuotykių ieškotojas. Tiesiog vertė iš kojų.

Vis dėlto kažkas pasikeitė, ir gana greitai, jos tėvui, milijardinės „Kein“ maisto pasaulio imperijos Filadelfijoje prezidentui ir garbės pirmininkui, priglaudus Neilą po stiprių sparnų. Marlou

nepavyd?jo. Nors pati vis? gyvenim? siek? to, kas sužad?tiniui teko patiekta sidabriniam šaukštelyje.

T?vo pritarimo.

Neilas, regis, kuo toliau, tuo labiau tapo nuo to priklausomas.

Vis daugiau laiko praleisdavo biure, dažnai b?davo irzlus, o aistringi bu?iniai tapo vis retesni. Marlou, nustojusi kurti vestuvi? planus, svarst?, kod?l išbl?so aistra.

Žinia, kad jis sekioja paskui t?vo asistent? ir siuntin?ja jai šlykš?ias žinutes, tapo paskutiniu lašu ? kantryb?s taur?. Nerim? kelian?iame ?vyki? pos?kyje dalyvavo ir jos t?vas. Viskas žlugo vos prieš keturias savaites.

Mintys gr?žo prie pradinio klausimo. K?, po galais, ?ia veikia Neilas?

Pasiekusi apatin? didži?j? laipt? pakop?, Marlou žvilgsniu perskrod? mini?, ieškodama alavo spalvos t?vo plauk? vainiko – tokios šukuosenos su niekuo nesupainiosi. Akys užkliuvo ne už t?vo ir net ne už Neilo, o už jo.

Aukšto, pla?i? pe?i? vyro. Kostiumas si?tas ne pagal užsakym?, bet kažkod?l jam itin tiko. Tamsi? plauk? kupeta arogantiškai pakreipta ? šon?, o kavos spalvos akys smeig? j? nuo galvos iki koj?.

Pasipiktinus d?l toki? nepriimtini? manier? Marlou skruostus užliejo raudonis. Vyrai m?gdavo j? apži?rin?ti. Met? metus buvo vog?ia, bet ?kyriai stebima nesibaigian?iuose ?moni? susitikimuose ir kokteili? vakar?liuose, tod?l tai nebuvo jai jokia staigmena, tiesiog faktas.

Vis d?lto dar nebuvo sutikusi vyro, kuris n? nesigrieb? visiems priimtinos pantomimos, apsimesdamas to nedarantis.

Niekada.

L?p? kamputyje šm?kstel?jo šeš?lis, ta?iau veido išraiškos tai n? kiek nesusvelnino.

Kažin ar tai iš viso ?manoma.

Jo veidui akivaizdžiai netiko komplimentai, kuriais dažniausiai apib?dinami jos paž?stami vyrai.

Išvaizdus? Vargu.

Šiek tiek primerktomis – miegamojo prieblandai labiau tinkan?iomis – akimis vyras atrod? tikras... blogiukas. Su tokiu netruksi atsidurti ant užpakalin?s automobilio s?dyn?s. Su tokiu pažeisi komendanto valand?. Apie tokius tave ?sp?jo mama.

Gražus? Tikrai ne.

Žandikaulis tarsi iškaltas iš granito, aštr?s skruostikauliai ir erelio nosis d?l per dažn? kumštyni? šiek tiek pakrypusi ? kair?, o veido bruožai akivaizdžiai nesimetriški.

Patrauklus?

Tarsi visam laikui ištatuiruota ni?ri išraiška, regis, skleid? priešing? žini?. Tai prilygo ženklui „Privati teritorija. Eiti draudžiama“.

Viskas kartu buvo katastrofiška, ta?iau Marlou sunkiai atpl?š? akis jam nuo veido.

Dar blogiau, ji jaut?: nepaž?stamasis ne tik tai supranta, bet ir slap?ia m?gaujasi.

Neatitraukdamas nuo jos aki?, vyras kilstel?jo prie l?p? taur? su gintaro spalvos g?rimu ir neskub?damas gurkstel?jo.

O, kad j? kur, Marlou pasijuto, tarsi jis ragaut? ne g?rimo, o jos skon?.

Aiškiai nepritardama Marlou kilstel?jo smakr? ir s?moningai nukreip? žvilgsn? ? šal?, tik tada ženg? paskutin? laiptel? ir n?r? ? mini?.

Pa?m? šampano taur? iš pirmo pasitaikiusio padav?jo, nešiojan?io g?rimus ant sidabrinio pad?klo, ir gurkstel?jusi m?gavosi gaivinan?iu r?gštoku skoniu.

– Visur tav?s ieškojau, – staiga pasigirdo balsas jai už nugaros.

Marlou k?nas savaime ?sitemp?. Nežinia, kada tokia reakcija ? buvus? sužad?tin? tapo tipine, bet tai tikrai prasid?jo dar prieš kelis m?nesius iki t? reikaliuk? su Šarlote. Pirštais suspaudusi šampano taur?s kojel?, apsisuko ir tar?:

– Sveikas, Neilai.

Jis visada geriausiai atrodė su kostiumu – ir šis vakaras ne išimtis. Šiandien vilkėjo tamsiai mėlynos spalvos kostiumas, puikiai sukirptas ir, be abejonų, tikrai brangus. Nors buvo lyg kontrastas tam arogantiškam, natūraliam vyriškumui kitame salės gale, Neilas, palyginti su nepažįstamuoju, atrodė... nepatraukliai. Plaukai per glotniai sušukuoti, antakiai – pernelyg sutvarkyti, o marškinių baltumas net rėžė akis.

– Nustebai mane išvydusi? – Neilui kalbant ties akių kampuiais susimetė juoko raukšlėlės. Kilstelėjus martinio taurės po pastebimai persikreipė.

Marlou jau seniai spėjo, kad Neilas ne nemėgsta šio gėrimo. Martinio taurė tik papildė vaizdą.

– *Nustebau* nebūtų tas žodis, kurį pasirinkčiau. – Marlou gurkstelėjo šampano iš taurės.

– Na, tu neatsakai? mano skambučius, todėl turėjau imtis išradingesnių priemonių.

Neilui šypsantis buvo matyti baltutėliai dantys.

– Todėl nekviestas dalyvauji klientams skirtame renginyje? – Marlouėjo tolyn, žinodama, kad jis seks iš paskos.

– Nekviestas? Atėjau kaip savo tėvo svečias.

Henris Kempbelas, Londone gimęs, neapsakomai pasipūtęs vyriausiasis „Kempbelo kapitalo“ partneris, pasirodė esąs nemenka kliūtis, kai reikėjo nutraukti sužadėtuvės. Nors Parkerio Keino požirįs Kempbelo sūnaus kandidatę galėjo pasikeisti, jo ištikimybės investicijų bankininkui ir jo valdomiems dideliems fondams išliko nepalaužiama.

– Tada gal tau vertėtų palaikyti jam draugiją, – pasiūlė Marlou, žvelgdama į barą, kur visada buvo galima rasti Henrį Kempbelą.

Neilas staiga aplenkė Marlou ir užtvėrė kelią.

– Man reikia su tavimi pasikalbėti.

– Ne. – Marlou žengė į šalį. – Tikrai nereikia.

– Marlou, *prašau*.

Tik tas „prašau“ privertė ją stabtelėti. Maldaujamai ir nuoširdžiai ištartas – tokio Neilo balso tono nebuvo girdėjusi mažiausiai metus.

– Skirk penkias minutes, – maldavo jis, nuoširdžiai žvelgdamas į ją akis, neprisidengęs taip jam įprasta lėkėsios išsipildymo arogancija. – Tai viskas, ko prašau.

Sudvejojusi ji žvilgtelėjo į tą pusę, kur atsirūmęs į sieną stovėjo paslaptingas vyras, ir pasijuto keistai nusivylusi, nes ten jo nebebuvo.

– Na, gerai.

Neilas vedėsi į šoniniu koridoriumi į privataus šeimos valgomojo balkoną. Tai nebuvo būtenta vieta, kur jie pirmą kartą susitiko, bet buvo panašu į akivaizdų ir nemalonų bandymą atkurti to pirmo vakaro nuotaiką.

Atidaręs aukštas dvivertės duris, palaukęs, kol ji išeis į lauką, ir uždarė.

Marlou priėjo prie mūro sienos, siekiančios jai juosmenį, ir atsirūmęs dilbiais į grublėtą paviršių, rankoje vis dar laikydama gėrimo taurę žvelgė į apačioje plytinčius sodus. Devynioliktojo amžiaus pabaigoje jos senelio pastatytą Pragiedrulių dvarą supo didžiuliai žaliuojančios vejų plotai, rėminti tankios medžių sienos, tvirtai saugančios ją nuo išorinio pasaulio.

– Gražu, ar ne? – Neilas už kelių žingsnių nuo jos žiūrėjo į spindinčias žvaigždes, tarsi žvilgsniu kviesdamas ją irgi pakelti akis į dangų.

– Apie ką norėjai pasikalbėti? – ramiai paklausė Marlou, susprogdindama jo viltingą romantiško pokalbio balioną.

– Apie mus, žinoma.

Marlou sunkiai atsiduso.

– Neilai, *mūsų* jau nebėra.

Neilas žengtelėjo artyn, žvilgsniu nutvilkydamas jos ranką.

– Jei tai tiesa, kodėl vis dar mėvi žiedus?

Velniai griebt?

Marlou taip nemaloniai nustebo, pamačiusi Neilą, kad visai pamiršo apie žiedą. Mėgėdavo jį dalyvaudama viešuose renginiuose, kad atbaidytų potencialius gerbėjus.

– Štai. – Padėjusi šampano taurę ant balkono atbrailos nusitraukė žiedą nuo piršto ir ištiesė jį ant delno Neilui. – Imk.

Neilas nubraukė neklusnią plauką sruogą Marlou nuo veido.

– Kam man žiedas? Man reikia tavęs.

Staigiai šokusi į šalį Marlou pasibjaurėdama papurtė galvą.

– Kaip gali net pagalvoti, jog atnaujinčiau santykius, kai taip pasielgei?

– Išmėsi į šiukšlį dėžę visa tai, kas mus siejo, vien todėl, kad tavo tėvo asistentei nusiunčiau kelias anonimines žinutes apie Meisoną? – Neilas sukikeno, tarsi tai būtų visiškai menkinantis.

– Vieną iš jų išsiuntei stovėdamas prie jos namų daugiau nei valanda kelio už miesto, – priminė Marlou.

Neilas ištuštino martiną pastatę taurę ant akmeninio vazono.

– Netvirtinu, jog tai, ką padariau, yra gerai. Tik bandžiau pasirodyti pažeidžiamam žmogui, atsidūrusiu nepalankioje situacijoje.

Marlou susitvardė neužvertusi akių.

– Galbūt tave šokirus žinia, kad esu gerai susipažinusi su akių dėmimo ir manipuliavimo taktikomis, todėl jei planas tikinti mane priimti tave atgal su tuo susijęs, primygtinai raginu persigalvoti.

Sukryžiausias rankas ant kratinės, Neilas atsirėmė į balkono turėklus šalia jos.

– Ar ne tu pati kreipeisi į mane, nes nerimavai dėl Meisono?

Šitai buvo tiesa.

Ji visada buvo artimesnė su Meisonu nei su Samueliu, o staigus Meisono atšalimas privertė jos seseriško ryšio antenas neramiai suvirpėti. Kai brolis mėgė rodytis darbe su subtiliai slepiamomis mėlynėmis, ji mėgė nerimauti. Pastebėjusi jį paėjusį dideles pinigų sumas iš asmeninės sąskaitos, tikrai labai sunerimo.

– Prisipažinti, jog nuogąstauju dėl brolio, nereiškia, kad suteikiu tau leidimą sužinoti privatus ir šeimos finansinę informaciją arba apie šį Šarlotą, kad nesiveltų su juo santykius.

– Suprantu. – Neilas uždėjo ranką ant Marlou rankos – vis tvirtindavo, kad žavisi jos dailiais riešais. – Pasielgiau žvelgiai ir kvailai. Tiesiog per daug... išitraukiau į reikalus.

Ištiesusi ranką ji dar kartą atkišo jam žiedą.

– Aš irgi.

Tarp tamsių Neilo antakių atsirėmė nevilties raukšlė.

– Marlou, juk tai mūsų svajonė. Šeimos dinastija. Kein ir Kempbel sėjunga, apie kurią vis kalbėdavome.

– Tu vis kalbėdavai. – Kur laiką paėmė Marlou tai irgi skambėjo patraukliai. Susižavėjo jo pasakomis, kokį nuostabų ir prabangų gyvenimą jiedu sukurs kartu. Kaip surengs svajonių vestuves. Keliaus. O galiausiai susilauks vaikų.

Kai tik jis, pasinaudojęs tėvo investicijomis, užims teisėtą vietą „Kein maisto pasaulio“ imperijoje.

Tik vestuvių data vis labiau tolo, kartu nusinešdama ir Marlou viltis. Dabar, kai brolio vestuvės artėjo kaip greitasis krovininis traukinys, Marlou suvokė, kokia naivi buvo, kad tiek laiko laukė.

– Imk, – paragino ji.

Neilas žvelgė į žiedą su deimantais, mirgantį lyg miniatiuriną žvaigždę ištiestame delne. Vilties šviesa vyro akyse užgeso, palikdama šaltą abejingumą veide.

– Jei taip, siūlau atsisveikinimo būtiną. Kad sudėtuose taškuose.

Marlou kratinėje suvirpėjo baimės užuomazga. Staiga suvokė, kad šioje namo dalyje nieko nėra. Didžiai salei skendint triukšme, galėjo rasti iš visų pusių – vis tiek niekas neišgirs.

– Neilai, ne. – Marlou žengtel?jo tolyn nuo jo.

– Prisimeni, sakydavai, kad tave tai jaudina? – Neilo ranka žaibiškai su?m? j? už sprando, pirštai paniro ? vešlius plaukus. Oda nemaloniai ir erzinausiai ?sitemp?.

Marlou ?sir?m? rankomis Neilui ? kr?tin? ir stipriai stumtel?jo.

– Neilai, juk aiškiai pasakiau...

Bu?inys buvo trumpas ir nemalonus. Neilas taip stipriai prisispaud? prie l?p?, kad Marlou net pajuto skausming? jo dant? spaudim?. Staiga jis sulinko pusiau ir aik?iodamas suinkšt?.

Širdžiai daužantis ausyse Marlou prispaud? pirštus prie l?p?, beveik ?sitikinusi, kad jos kraujuoja. Tai nepasitvirtino, tad pažvelg? priešais save ir tada suprato, kas nutiko.

Jis.

Vyras, ?d?miai steb?j?s j? sal?je.

?ia, balkone. Laikydamas Neil? už marškini? milžinišku kumš?iu gniauž? nebe tok? tobulai išlygint? audin? – st?ksojo virš priešininko tarsi kalnas.

– Ji pasak? *ne*, – ne kalb?jo, o lyg kal? žodžius iš akmens. Kimus balsas atrod? naudojamas retai, bet veiksmingai. – Supranti, kas yra sutikimas? – suriaumojo keldamas buvus? Marlou sužad?tin? už marškini? – šis išblizgintais batais vos liet? plytel?mis išklotas balkono grindis.

Neilas žvelg? ? j? iš ?si??io primerktomis akimis.

– Taip.

– Gerai. – Nepaž?stamasis šiek tiek atleido gniaužtus. – Išeisi pats ar išmesti tavo pretenzing? s?dyn? iš balkono?

– Išeisiu pats, – išspaud? Neilas.

Vyras atgniauž? kumšt? ir Neilas susvyrav?s žengtel?jo atgal. Bandydamas atgauti savimi pasitikin?io vyro ?vaizd? neskub?damas išlygino rankomis marškinius ir met?s reikšming? žvilgsn? ? Marlou dingo pro dviv?res duris.

Jam pasišalinus, vyras pasisuko ? Marlou ir taip pat ?d?miai nužvelg? j?, ta?iau š?kart labiau medicininiu aspektu.

– Ar tau nieko nenutiko?

Marlou virpan?ia ranka persibrauk? suveltus plaukus. Gyslomis vis dar tek?jo jaudinantis adrenalino, susierzinimo ir baim?s kokteilis.

– Man viskas gerai.

Jis žengtel?jo artyn. Atrod? pasireng?s ?vertinti fizin? pacient?s b?kl?.

– Tikrai?

– Taip, – atr?ž? ji. – Gali eiti.

Nepaž?stamojo žandikauliai ?sitemp?, jis kilstel?jo antak?.

– Tikrai?

Pro balkono kolonad? ?siverž?s švelnus v?jelis atneš? rožį ir lietaus kvap?. Keistai netinkam? šiai akimirkai.

– Taip. – Marlou pa?m? šampano taur?. – Nors akivaizdžiai nepriklausai mano t?vo auditorijai, darau prielaid?, kad turi priežast? dalyvauti šiame renginyje ir kit? tiksl?, ne tik slapstyti balkonuose ir ryti mane žvilgsniu.

Marlou nor?jo atsiimti šiuos žodžius, vos išspr?dusius iš l?p?. Pažeminimas visada paaštrindavo jos liežuv? – ir neb?tinais taip, kaip jai patiko, – bet, regis, tai neišvengiama.

Akies kamu?iu mat?, kaip šonin? reg?jimo lauk? užpildo stambus pavidalas.

– Pamiršai, jog išgelb?jau tave nuo šunsnukio sužad?tinio.

– *Išgelb?jai?* – Žodis suveik? kaip sprogdiklis, sukeldamas deginant? pyk?io pli?psn? giliai saul?s rezginyje. – Tu, galima sakyti, nurengin?jai mane žvilgsniu, tarsi koks persekiotojas lyd?jai mus nuo pat sal?s, paskui ?puolei kaip koks Rembo, nors neprašiau nei kištis, nei pad?ti. Patark: dabar tur??iau apalpti ar surengti tau šventin? parad?? Turiu daug patirties maitinti milijardieri? ego, ta?iau man neaišku, kaip elgtis su toki? vakar?li? *b?drautojais*.

Vyrui sukryžius rankas ant krūtinės marškiniai ant stambių raumenų išsitempė – atrodė lyg gintys, o ne mestos iššėkės.

– Pirma, jei manai, kad nepastebėjau, kaip ? mane žiūrėjai, esi akla arba nuo ko nors apsvaigusi. Antra, nori pasakyti, kad mieliau būtų pasilikusi viena su *Neilu*?

Jis ištars šį vardą taip, tarsi ant liežuvio būtų užtiškęs akumuliatoriaus rėgštis.

– Pavargau nuo vyrų, sukuriančių tokias situacijas, kad kiti vyrai galėtų užsikabinti sau medalį už mano išgelbėjimą, – išrėžė Marlou, sėdėdama ignoruodama pirmą jo teiginio dalį.

Nes tai buvo tiesa. Ir niekas nepasikeitė.

Net ir kurstydamas jos pasipiktinimo ugnį, šis vyras vis dar keistai traukė žvilgsnį, versdamas įsiminti detales, kurios išryškėjo dėl jo artumo. Plonas šviesus randas, dalinantis kairės akies antakio viršūnę. Subtili dūba skruostikaulio odoje. Ilgos tamsios blakstienos. Jo artumas ir stambus kūnas paveikė kažką pirmykšio jos smegenyse, skirto saugumo jausmui sustiprinti.

Šiluma sklido per marškinio audinį ir tarsi būtinai lieto jos nuogą ranką.

– Žinau, kad atskirti moterį nuo minios, kurioje ji būtų saugi, yra klasikinė planšetinė taktika. Žinau, kad perkelti kaltą dėl savo nepadoraus elgesio yra narcizo savybė. Žinau, kad bet kuris vyras, pakliūjęs ranką prieš moterį, nusipelno netekti blūznies. Žinau ir tai, jog patrauklumas nekompensuoja to, kad esi pasipiktinęs, kitus niekinantis elito atstovas su sidabrinio šaukšteliu, įspraustu ten, kur nepasiekia saulės spinduliai.

Marlou iš nuostabos tik sumirksėjo, bet neišspaudė nė žodžio. Galvoje sukosi galybė lėkštų ir nevykusių atsakymų iš serijos „kaip tu drįsti“. Jai nespėjus apsispręsti, kuris vis dėlto tikrai labiausiai, vyras pasilenkęs nuo grindų pakliūję sužadėtuvių žiedą, kurį ji nejuokaudama paleido iš rankos.

Sužmėgęs Marlou ranką, pasuko į dešinę viršūnę ir padėjo žiedą į patį vidurį. Stambi, šilta ir maloniai šiurkšti ranka užlenkė dailius pirštus, o odą švelniai įsivėžė kietas deimanto apsodas. Jis laikė jos ranką neatitraukdamas degančią akių ilgiau, nei derėtų.

Dilgėdijanti šiluma keliavo jos ranka aukštyne ir pakeliui žadino visus kūno nervų centrus, kol jam atrodyti, kad širdis plaka ne tik krūtinėje, bet ir lėpose, odoje ir pilvo apačioje.

Vyrui paleidęs ranką, Marlou, staiga praradusi šilumos ir malonaus spaudimo pojūtį, pasijuto keistai vieniša ir sužvarbusi, nors lauke tvyrojo vasaros pabaigos karštis.

– Malonaus vakaro.

Kimiai ištarti tylės žodžiai dar ilgai skambėjo ore, kai jis apsisuko ant kulno ir paliko ją vieną, apimtą keisto jausmo.

Marlou nežinojo, kas ją nustebino labiau. Ar tai, kad leido jam ištarti paskutinį žodį, ar tai, kad norėjo išgirsti daugiau.

Kad norėjo daugiau... jo paties.